

Sygn. akt II CSK 62/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko W. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 24 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 275/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 lipca 2014 r. Pozwany powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważnej wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistą zasadność skargi.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważnej wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów pozwany wskazał na konieczność wyjaśnienia: czy art. 415 k.c. może stanowić podstawę odpowiedzialności także za działania innej osoby; czy art. 229 k.c. może stanowić podstawę odpowiedzialności za pogorszenie rzeczy, które równocześnie stanowi delikt objęty zakresem stosowania art. 415 k.c.; czy art. 229 k.c. stanowi, w zakresie długości terminu przedawnienia, regulację szczególną względem art. 442¹ § 1 k.c. Kwestie te nie odpowiadają jednak żadnej ze wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jak stwierdza się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Prawidłowe powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast z oczywistych przyczyn, by skarżący wskazał, w pierwszej kolejności konkretny problem wywołujący wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie oraz przytoczył rozbieżne interpretacje formułowane na jego tle (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ.).

Problemy wskazywane przez pozwanego nie budzą wątpliwości, które pozwalałyby uznać je za istotne zagadnienia prawne w opisanym wyżej rozumieniu. Wątpliwości nie budzi przede wszystkim możliwość oparcia odpowiedzialności

odszkodowawczej na art. 415 k.c. w sytuacji, w której szkoda majątkowa stanowiła wynik deliktu. Przepis ten stanowi ogólną podstawę odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem bezprawnym - który, co oczywiste, nie w każdych okolicznościach musi zostać dokonany bezpośrednio przez sprawcę ponoszącego odpowiedzialność. Wskazanie art. 415 k.c. jako podstawy odpowiedzialności pozwanego pociąga zarazem za sobą konieczność obliczania długości terminu przedawnienia stosownie do art. 442¹ k.c. W odniesieniu do obu tych kwestii nie została także wykazana przesłanka rozbieżności lub wątpliwości w orzecznictwie. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany nie przytoczył jakichkolwiek rzeczywistych rozbieżnych poglądów w dotychczasowej praktyce stosowania wskazywanych regulacji, co pozbawia jego twierdzenie podstaw.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.